Ч. 164 Середа 23 липня (4 серпня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Відповідь на закиди Стоілова.

Висказ болгарсколо президента міністрів перед кореспондентом берлиньского Local-Anzeiger-а о процесї Бойчева викликав обурене в цілій австро-угорскій пресї. Як відозвав ся півурядовий Pester Lloyd, ми вже вчера подали; тут наводимо тепер відзив віденьского Fremdenblatt-у, котрий так каже:

„Після вісти з Берлина президент болгарского кабінету п. Стоілов висказав ся перед сотрудником Berl.-Lokal-Anzeiger-а в спосіб дуже дразливий о становищи австро-угорскої праси в справі процесу Бойчева, а межи иншими сказав, що змаганя, щоби справу ту поставити в якійсь звязи з болгарским двором, походить зі сторони австрийскої і має своє пояснене в напружених відносинах межи Австриєю а Болгариєю. Отже годі припустити, щоби одвічальний мінїстер ужив таких слів, а специяльно, щоби говорив о напружених відносинах межи Австро-Угорщиною а Болгариєю, о котрих тут (у Відни) нічого не знають. Думаємо отже, що треба ожидати, що вискази п. Стоілова не були, як належало, повторені і що з компетентної сторони наступить їх спростоване.

Fremdenblatt, як видимо, вижидає спростованя зі сторони Стоілова, а тимчасом берлиньский Lokal-Anzeiger в телеґрамі з Відня ось як роз'яснює цілу справу:

Зовсїм не правда — телеґрафує віденьский кореспондент тої ґазети — мов би то австро-угорский ґенеральний консулят в Софії, або консулят у Филипополи намагали ся використати процес Бойчева в політичних цїлях. Консуль бар. Родич у Филипополи просив навіть дуже другого оборонця приватної пошкодованої, Евгенії Сімонівної (дитини убитої Анни), адвоката Начева, загорілого Цанковіста, котрий в своїй бесїдї оборонній хотів дуже остро виступити против двору і правительства, щоби він того не робив, і внаслідок того Начев не виступав, хоч умисно старав ся у першого оборонця приватних пошкодованих, адвоката Генадиєва, щоби той прибрав собі его до помочи, щоби він міг підчас оборони виголосити політичну бесїду.

Правда, що австрийска репрезентация з цїлою енерґією сповняла свій обовязок, бо заким ще болгарскі власти взяли справу в свої руки, она переслухувала австрийских підданих о сїй справі і зібрала материял що-до факту. Також і Болгари ворожі Австриї признають, що цїла справа була би була затаєна, як би австрийска репрезентация, мимо всяких перешкод, які їй роблено, не була взяла ся остро до дїла.

В розмові зі Стоіловом, яка відбула ся, ще заким болгарскі власти виділи ся змушеними завести слїдство, сказав бар. Родич Стоілову до очий, що Бойчев єсть убийником Анни Сімонівної, а Стоілов відповів єму на то, що Родичеви привиджують ся страхи. Фактом єсть дальше, що болгарскі власти не хотіли знайти трупа Анни Сімонівної — коли его случайно вода викинула на беріг, вкинено его на приказ властий болгарских назад до води. Пізнїйше знайшли рибаки тїло другий раз.

Опісля мало бути тїло видане австрийскому консулятови, котрий мав право до того. Стоілов обіцяв видати. Але коли консуль прийшов відобрати трупа, довідав ся, що его вже закопано в тім місци, де знайдено. Коли відтак на три дни перед процесом тїло відкопано, була для консуля бодай та мила несподїванка, що застав на могилї хрест. Однакож довідав ся пізнїйше, що хрест поставлено аж тогди, коли вже було постановлено що тїло з приказу суду має бути відкопане, значить ся, два дни наперед, отже то була лиш комедия.

Неправдою єсть також, що Бойчева зараз здеґрадовано. Він через цїлий час процесу не був здеґрадованим капітаном, лиш капітаном в резерві. Впрочім в цїлій Болгариї говорять голосно, що батько Бойчевого наслїдника в ад'ютантурі, Малхов, був членом тої самої ватаги опришків, до котрої належав також батько Бойчева — немилий але характеристичний случай.

Що-до Новелича, то годить ся згадати, що правительство хотіло позбути ся его первістно супротив заграницї так само поправдї як тепер Бойчева. Аґенция балканьскій приказано розголосити, що Новелич єсь лиш підрядним урядником полициї, а не директором полициї. В тій самій депеші тої аґенциї стояло, що князь нїколи Бойчева не відзначав ордерами, але що він має високий ордер австрийский. На жадане Стоілова вислано ту депешу до Відня, але она там нїколи не появила ся.

Називати Аврадалї'го слугою палатовим єсть для знатоків відносин просто сьмішним. Аврадалї єсть головою широко розгалуженої шпигуньскої системи і любимець князя, гото-

---

11)

Пан Капустянна Головка шукає своєї жінки.

(З французского — Поль де Кока).

(Дальше).

Капустянна Головка повитав низьким поклоном матїр Якова, а відтак поцїлував дївчатко, що мов сьвіжий пупінок рожі усьміхало ся до него.

— Моя пані — відозвав ся до матери — я Вам нароблю клопоту, бо Ваш син був так добрий і приймив мене до себе на ніч.

— Подумайте собі, мамо; отсей пан лише що нинї рано приїхав до Парижа, а вже єму хтось всї гроші украв. Не знав, що має з собою зробити; я пізнав ся з ним ще рано на омнібусї, а побачивши его вечером в так прикрім положеню, таки надалеко звідси, попросив его до нас на ніч. Чи добре я зробив?

— Певно, що добре синоньку; завсїгди добре, коли комусь зробимо якусь прислугу.

— Як то моя мама годить ся зі мною, мій пане; я був певний того, бо ми обоє завсїгди одної гадки. — Але, мамо, тепер будемо хиба вечеряти, правда?

— Зараз синоньку. — Не будете довго чекати.

— Маємо на вечерю баранину з картофлями — відзиває ся мала Леся і скаче з радости. — А я так люблю картофлї.

Яков виймає в кишенї ляльочку за два су і дає єї дитинї. — На, Лесю, то для тебе!

— Ах, яка красна! — Подивіть ся бабуню, лялька.

— Зараз, зараз, тепер ще не маю часу.— Вуйко тебе розвовить.

— Дякую, Вам, вуєчку. — То буде моя дитинка — я єї красненько уберу.

— Та й я так гадаю, бо працї не буде гола.

— Авже-ж, що не буде. — Поцїлуйте мене вуєчку.

Яков цїлує малу, а відтак відзиває ся до Капустянної Головки: Я так дуже люблю зробити дїтем яку радість, а то так легко. — Длятого я й нїколи не міг того зрозуміти, як можна дїтем пакість робити або дати їм плакати. — Дїти не повинні знати смутку; на смуток і журбу і без того буде ще досить житя.

— Вибачайте, але бо кажуть, що дїти дуже часто плачуть без причини.

— Не вірте тому панонньку; хто так каже, тому не хоче ся походити трохи коло дитини і у спокоїти єї. — Леся, коли дістане забавочку за два су, так само щаслива, як би я їй купив ляльку за двайцять франків. — Так вже Бог дав, що дїти бідних людий уживають молодости дуже часто свобіднїйше та веселїйше як дїти богачів, бо они нерозпещені та не розвезені обставинами. А Ви любите дїти?

Капустянна Головка лиш зітхнув та сказав: Менї здає ся, що дїти були би для мене найбільшим щастем, але моя жінка не хотїла мене надїлити тим щастем.

— Отсе, як видите, наша комната, де ми звичайно всї сидимо і де робить ся всїляка робота. Друга комнатка то вже трохи чистїйша і поряднїйша, але она вже мамина і там спить Леся з нею. А там на ліво єсть ще великий алькір і там єсть моя постіль; там будете спокійно спати як у себе дома.

— А Ви де будете, мій друже, бо тепер, коли я пізнав Вашу родину, чей вже менї позволите називати себе моїм другом.

— Я буду тут спати.

— Та бо тут нема постелї.

— А хиба-ж то конче треба постелї. У мене цїла постіль два матераци; один з них возьмете Ви собі, а другий я. Ну, як, згода?

— Ви аж надто ласкаві на мене. Завтра напишу до мого нотаря в Троає, щоби менї як найскорше прислав гроші. — Як довго мусить лист звідси туди іти?

— Що найбільше день; але мусите рахувати час туди і назад.

— Правда, правда! — Але що буде тимчасом?

— Тимчасом лишите ся тут у нас, доки аж Вам гроші не прийдуть; то розуміє ся само собою.

— Які-ж Ви ласкаві на мене, пане Яков.

— Може тепер я вже Вам не приятелем?

— Чому би ні? Ще й яким! — Але таких приятелїв, як Ви, то дуже рідко. Як то неодного називаємо приятелем, котрий готов лиш шкодити другому. Для людий, котрі своїм ближнїм лиш добре роблять, треба би якесь инше имя придумати.

Коли молодий робітник пішов до свого алькіря, розглядає ся Капустянна Головка по

вий до всего. Хитрий, проворний, твердого серця, має він всї прикмети тих любимців, які сотками лїт бували при ориентальних деспотах. То одно єсть правдою в словах Стоїлова, що князь видав був приказ усунути Анну. Кидає то яскраве сьвітло на відносини, що то бажанє князя стало ся смертию Анни.

Засуду в процесї нїхто не бере на серіо; богато Болгар, що сидїли за убийство в кримінали, ходить собі нинї зовсїм свобідно. Приятелї Бойчева і гроші єго жінки отворять не задовго двері кримінала, хоч Новелич і Василїв в нїм може згинуть. Напади на Австрию, улюблений темат князя, отже і Стоїлова, виходять з ображеної охоти князя стати великим чоловіком і з невдоволеня єго з того, що австрийский двір держить ся супротив него відклонно. Єго то гніває дуже, що Австрия на єго кілька разів висказане бажанє, не хоче відкликати з Софії дуже здібного секретаря посольства бар. Генніґа.

Новинки.

Львів дня 3-го серпня 1897.

— Здоровлє Є. Еміненциї нашого Митрополита-кардинала поправляє ся видимо з кождим днем, і єсть повна надїя, що небавом Єго Еміненция зовсїм подужає. Є. Ем. виїхав в супроводї дра Ясїньского на відпочинок до Унева.

— Преосьв. Еп. Константин Чехович переводить тепер візитацию гр. кат. парохій в повітї самбірским, де всюди витають єго торжественно. Особливо гостинно принимано Преосьв. Владику перемиского в Надибах у пп. Волод. Тхоржницких і в Чижках у гр. Мар. Лося.

— На внутрішнє украшенє церкви в Лешницї, яко своїм рідним селї, жертвував Є. Емін. Кардинал Сембратович 3.600 зр. Малярскі роботи обняв артист-маляр п. Стефан Томасевич.

— Адам Асник найбільший сучасний поет польский, помер вчера в Кракові по довгій і тяжкій недузї. Асник родив ся в Калїшу в 1838 р. По скінченю ґімназиї вступив до варшавскої академиї медичної, а відтак перенїс ся на університет в Гайдельберзї і в сїй порі став писати поезиї під прибраним іменем Строжка або El-y. Пізнїйше осїв був Асник в Кракові, де від 1882 р. зачав брати участь в житю політичнім, був редактором краківскої Reform-и, а опісля став ще й послом на сойм краєвий. З причини браку здоровля зложив однакож мандат в 1895 р. і від тої пори усунув ся вже був від житя політичного.

— Нова зелїзниця льокальна. Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: В половинї серпня с. р. передасть ся до прилюдного ужитку ново вибудовану зелїзницю льокальну Борки великі-Грималів зі стациями Борки великі (гранична стация ц. к. зелїзниць держ.), Колодїівка, Скалат і Грималів. — Рух поїздів на тім шляху буде слїдуючий: Поїзд мішаний ч. 5051 буде від'їзджати з Борок великих о год. 4 мін. 55 рано а приходити до Грималова о 6 год. 55 мін. рано; другий пополудневий поїзд ч. 5053 буде відходити з Борок великих о год. 3 мін. 27 п. п. приходячи до Грималова о год. 5 мін. 28 п. п. — В противнім напрямі т. є. з Грималова буде відходити перший поїзд ч. 5052 о годинї 7 мін. 35 рано, приходячи до Борок великих о год. 9 мін. 25 перед полуднем; другий вечірний поїзд ч. 5054 буде відходити з Грималова о год. 7 мін. 5 вечером, а приходити до Борок великих о год. 9 вечером. — День отвореня сего шляху оповістить ся пізнїйше.

— З катастрофи на Косачеві під Коломиєю. Як звістно, погиб підчас катастрофи на Косачеві полковий лїкар др. Цайлер, а тїло єго найдено аж третого дня коло державного гостинця досить далеко від місця катастрофи. Тїло мало на собі слїди сильного потовченя, а крім того не знайдено у покійника анї золотих перстенів на пальцях анї гроший в кишени, котрих мав около 2000 зр. Вже тогди насунуло ся підозрінє, що хтось нещасливу жертву катастрофи обрабував. Тепер же арештовано в Пядих селянина, при котрім знайшла ся більша сума гроший, походяча по всїй імовірности з рабунку або крадежи. Слїдство, яке тепер веде ся в судї коломийскім, викаже мабуть незадовго, чи той селянин лиш обікрав трупа, чи обрабував ще живого чоловіка; сей послїдний здогад не єсть виключений, коли зважить ся, що синцї на погибшім могли походити так само з того, ще він боров ся з филями, як і з борби зі злочинцем. Суд черновецкий, делегований коломийским, переслухав в сїй справі вдовицю по погибшім і батька єї п. Йосифа Стржіґафку. П. Цайлерова ще доси не прийшла до повного здоровля і з поради лїкарів має виїхати сими днями до купелів.

— Великий міст на Стирі між Лешневом а Щуровичами в повітї брідскім відкрито 24-го липня до ужитку і тим зараджено давно відчуваній потребі лїпшої комунїкациї, як була доси з підмогою порому. Міст збудований коштом 8.000 зр. посьвятив сов. о. Лотоцкий з Лешнева в присутности презеса і членів брідскої ради повітової і численних селян, почім відбув ся бенкет. Міст сей побудовано заходами презеса ради повітової і посла п. Октава Салї, при чім треба й то згадати, що пос. Барвіньский також немало заходив ся коло сего дїла і перед трома роками виєднав у бувшого намістника 2000 зр. запомоги на будову сего моста.

— Повени і тучі. Страшна повінь навістила дня 29-го липня повіт горлицкий. Цїлий день була страшенна злива, а в ночи около 12-ої години виляла ріка Ропа і позаливала богато сїл, особливо руских. Нїгде анї слїду засївів, все присипане намулом та рінею; вода повиривала цїлі кусні ґрунтів, позабирала мости і кладки та позаливала гостинцї. В Горлицях стояли всї побережні доми під водою. Шкода єсть величезна і на разї не дасть ся обчислити; цїлому повітови грозить голод. — Подібні сумні вісти надходять і з иньших країв. В Будиєвицях в Чехах цїлі передмістя стоять під водою; на улицях стоїть вода на пів метра високо. На Мораві многі села стоять під водою; повінь знищила всї засїви. В Саксониї дїє ся то само; в Дрезднї завалило ся богато домів. В Тімендорф згинуло дванайцять робітників. З Кевчу на Кримі доносять, що там підчас послїдної тучі згинуло 150 осіб. Доси знайдено 16 трупів, прочих, здаєсь, понесла вода в море. Тучі з послїдних днів стались причиною двох катастроф на зелїзницях. Вчера рано перевернув ся в Зальцбурзї поїзд особовий межи стациями Гальванґ і Зекірхен, причім згинув кондуктор. То само стало ся в Горішній Австриї межи стациями Кремсмінстер а Вартберґ. Тут згинули машинїст і палач. З подорожних якось нїхто не потерпів.

комнатї, в котрій знаходить ся. То комнатка на піддашу, отже з одного боку трохи коса, меблї в ній з оріхового дерева і дуже чистенько удержані. Они складають ся з одного буфету, вісьмох крісел, круглого стола і ще одного стола з поличками, де поскладана порцелянова посудина. По обох боках печи суть полички, на котрих стоять ринки і горшки та проча посудина. Все таке чистеньке, що аж сьвітить ся.

Двері сусїдної комнати стоять отвором, а що матїр Якова пішла туди зі сьвітлом, то Капустянна Головка може і туди заглянути. Він видить, що правда меншу, але хорошо помальовану комнату з воскованою підлогою; в нижи, украшеній занавісами стоїть чистенька, біла постїль, а все так сьвітить ся, як би лише що сьвіжо було поставлене. Недалеко від постелї стоїть дитинне ліжечко з рожевими заслонами; відтак видко магаґоневу комоду з марморовою плитою, два фотелики і чотири крісла покриті якоюсь материєю; на коминку стоїть алябастровий годинник а коло него такі-ж самі дві вази з китицями штучних цьвітів. Все то не показує великого богатства, але за то сьвідчить о великім порядку та скромнім добробитї яко плоді неутомимих трудів.

Капустянна Головка відступає ся знову назад близше печи і підчас коли мама Тібо накриває круглий стіл чистенькою цератою та ставить на ню тарелї, ножі і вилки, звертає він свою увагу на ринку на грани в печи, в котрій гріє ся баранина з картофлями. Коли так огонь тріскотить і печеня в ринцї шкварить ся, а іменно же пара з неї заносить приятним запахом, бере ся тихого зрителя якесь миле чувство; находившись добре по Парижи дістав він апетиту і мимо обильного снїданку з паном Ернестом чує в собі силу, що буде добре заїдати при вечери у свого господаря.

— Просимо, зробіть нам честь і сїдайте з нами до вечері — відзиваєсь господиня дому до Капустянного Головки, котрий не дає ся довго просити.

Сїдає собі межи панею Тібо а єї сином; мала Леся приміщує ся коло вуйка та й єї ляльочка мусить також коло неї вечеряти. Скромна вечеря складала ся із згаданої вже кілька разів баранини, салати, сира та виноградового вару. Але якийсь поет каже: Найлїпшою приправою страви єсть вдоволенє і веселий ум.

Задлятого, що Капустянна Головка довго сидїв в каварни при улици Ріволї, не мав він такого апетиту як тамті другі і длятого рад був, що знайшла ся добра нагода та став знову розповідати свої справи. Підчас коли родина робітника вечеряла, він оповідав знову то само, що вже розповів сего дня рано свому приятелеви Ернестови; розказав ще лиш обширнїйше всї подробицї своєї любови з Елеонорою, про свою женитьбу та про все, що по тім наступило.

Коли селюх наконець вже все розповів, відозвав ся Яков: Поправдї сказавши мій пане, коли маю отверто сказати, то я би в такім случаю не бігав за моєю жінкою.

— То Ви так тепер кажете, молодий приятелю; але як би Ви в нїй залюбили ся.

— Менї прецї здає ся, що не можна залюбити ся в особі, котра комусь робить лиш самі неприємности.

— Чому нї? Чоловікови все здає ся, що єї чувства змінять ся. — Женщини в любови зміняють ся, тому би не мало так само бути і в противнім случаю.

— Питаєте ся, чому? — Кажуть що женщини, як та хоруговка, що показує погоду, сидять тихо коли заржавіють.

— Менї дивно, Якове, що ти таке говориш — відозвала ся мати, — прецї ти також свою Юльку дуже любиш.

— Та же то лиш жарт, мамо. — Але жарт на бік, хиба-ж Вам мамо поведенє тої панї супротив свого мужа не здає ся дуже дивним?

— То дасть ся пояснити. Она мусїла віддавати ся за сего пана против своєї волї, а любила другого; тому она так і не має серця до него. Але не треба тим журити ся; она тепер може вже набрала ся розуму і хто знає, чи не прийме з отвертими руками свого шлюбного мужа, коли єго побачить.

— Сьвяті би з Вас правду говорили, люба панї Тібо.

— Розуміє ся, — зажартував собі Яков — длятого й не подала сему панови своєї адреси, коли вибрала ся до Парижа.

— Хто знає, може забула.

— Ба, коби то я міг тому повірити! — зітхнув Капустянна Головка, завернувши очима в стелю. — Все менї одно; завтра, скоро лист напишу, піду зараз шукати панї Головата, бо так тепер називає ся моя жінка.

— Як то, она і імя змінила? А то красно!

— Не могла стерпіти імени „Капустянна Головка“.

— Та-ж то прецї зовсїм хороше імя.

— Бабуня крають часом і до юшки — відозвала ся тут Леся.

— Мовчи, ти мала пустїйко!

— З того, що кажуть Ваші мама, видко пане Якове, що й Ви залюблені — хочете також зазнати, як то жиє ся в супружестві?

— А вже-ж, мій пане. — Ще шість місяців тому назад мали ми пібрати ся з собою. — Юлька то пильна, господарна і працьовита дівчина; я єї дуже люблю і она мене любить. Моя мати любить єї як свою доньку, а Юльчин тато, пан Діпві, обходить ся зі мною як з своїм сином.

— То чей не трудна річ, коли Ви всї годите ся.

— Як кажу, вже шість місяців тому назад було все готове і було би відбуло ся весїлє, як би не нещаслива подія, задля котрої весїлє треба було відложити. Мій тесть, хоч і не богач, але все-таки жиючий собі в добрих відносинах столяр артистичний, хотів дати своїй донцї шість тисячів франків, щоби й ми мог-

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Добрі ради.

Дещо про шовківництво.

(Пише Евген Якубович, учитель карного заведеня в Станіславові і годівельник шовківниць).

I. Чи можливе у нас шовківництво. *(Дальше)* *). — 4. Полички (стеляжі) на котрих в більшім розмірі мусить ся годувати усільниції: На 1000 усільниць треба в приближеню такого місця: в першій порі, т. є., від вилягненя з ячок аж до пятої днини, в котрій они засипляють на 24 до 36 годин і в тім часї лінять ся, треба чверть квадратового метра; в другій порі аж до девятої днини, коли они другий раз лінять ся треба пів метра квадратового; — в третій порі т. є. до 14 днини, коли они третий раз лінять ся, треба 1 метер квадратовий; — в четвертій порі т. є. в 20-ім дни, коли знов четвертий і послїдний раз лінять ся потребують $2\frac{1}{2}$ квадр. метра. При кождім їх лїненю не дає ся шовківницям нїчого їсти. Після сего можна собі вирахувати, кілько місця на більше усільниць потреба. — 5. Рамки з сїтками суть при годівли шовківниць конче потрібні. Они мусять бути так за широкі як полички. Кождий може їх сам собі зробити, коли зібе 4 рівні, як великий палець за грубі патики і поперетягає їх згрібними (шарими) нитками або тоненьким шпаґатом вздовж і впоперек, так, щоби через то поробили ся квадратові очка, широкі на 2 квадр. центиметри. — 6. Ніж і дощинка до краяня морвового листя в першім періодї годованя шовківниць. — Сухі галузки або гиблївки, на котрих усільниції засновують ся. — Із всего дотепер наведеного видко, що в Галичинї і на Буковинї нїчого не стоїть на перепонї та що годівли шовківниць все сприяє. Тому то шовківництво єсть у нас зовсїм можливе.

II. Чи поплатне шовківництво? Щоби доказати поплатність шовківництва, подаю ріжні рахунки годівельників, а з них покаже ся ясно, що шовківництво дуже добре поплачує ся. Передовсїм треба знати, що на 1 кільо ваги іде 900 до 1500 коконів і платять за 1 кільо після доброти коконів 3 до 4 корони (1 зр. 50 до 2 зр.). — А) Рахунок годівельника на малу скалю: 1) Один годівельник вигодував в своїм вільнім часї 5000 коконів. Взявши пересїчно 1000 добрих коконів на 1 кільо по 4 корони, буде мати за 5000 коконів 20 корон бруто. Від того треба відшибнути єго видатки, а то: на ячка, рахуючи 80 сотиків (40 кр.) за 1000 видаток 4 корони, а на полички і рамки 2 корони, разом 6 корон. Єго чистий дохід буде 14 корон (7 зр.). — 2) Тому самому годівельникови не пощастило ся через єго власну вину, бо не годував добре і мусить на 1 кільо давати 1500 коконів по 3 корони, то дістав би бруто 10 кор. і 2 сот. Відшибнувши знов 6 кор. на видатки, лишає ся єму 4 кор. 2 сот. чистого доходу. — Треба-ж зазначити, що ті видатки то лиш в першім роцї. В слїдуючих роках буде весь єго дохід чистим зиском. Такий годівельник міг би (хоч з невеликим хісном) обійти ся і без поличок годуючи шовківниції на папери. — Б) Рахунок годівельника на більшу скалю: 1) Він годує 50.000 шовківниць (більше в однїй комнатї я би не радив). Взявши на 1 кільо 1000 коконів по 4 корони, то буде бруто 200 кор. Від того видаток на полички і рамки (для послїдних 5000 шовківниць) 6 кор. а на 4 хлопців до обходу 24 кр. (видаток на ячка не рахую, бо кождий повинен сам собі виплекати) то буде чистий зиск 170 корон. — 2) Такому самому годівельникови іде на 1 кільо 1500 коконів по 3 корони — бруто 100 корон і 2 сот.; відшибнувши видаток також 30 корон, лишаєсь чистий зиск 70 кор. 2 сотики.

(Конець буде).

— Сушарня на сушениції і сушену ярину. Якось в січни чи в лютім с. р. зайшов я случайно до одного із більших львівских склепів і виджу на склеповій лавції три мішочки з дуже красно засушеною яриною: в однім шпінат, в другім молодий лущений горох, в третім мішанина: краяна морхва, горошок, калярепа, селєра і т. п. Питаю, почому продає ся тота сушена ярина і звідки єї купець спроваджує, а він каже, що платить ся дека по 3 кр., та що ту ярину сушать на більші розміри десь коло Бохнї. Питаю дальше, чи купець має відбут на той товар? — а він каже: Ще й який; люди собі дуже любують їсти в зимі ярину, яку звичайно хиба лиш з весни можна мати, а добре засушена така сама в смаку як і сьвіжа, скоро лиш добре зварена. Купіть на спробунок. — Я так і зробив та переконав ся, що купець правду сказав. Отсе тепер прийшло менї на гадку, коли настала пора, в котрій вже й з овочів роблять сушениції. Кілько то річий у нас марнує ся, кілько пропадає дармо лиш длятого, що люди не знають що з тим робити і як до чого брати ся! А як би то ще не з одного господар або господиня могли потягнути гріш, коли би знали і мали практику, як до чого взяти ся. Сушениції та сушена ярина річ добра і в самім господарстві і на продаж, а цїла в тім річ, щоби уміти все усушити як потреба. Усушити не трудно, коби лиш була до того добра сушарня. Таку сушарню на малі розміри, як би хто знав, міг би казати собі зробити за невеликі гроші навіть у бляхаря. Єсть то звичайна чотирогранна мала піч з бляхи, на котру ставлять ся ще раз так високі як піч бляшанні рамції, межи котрі можна всунути 12 лїсок зроблених з побілюваного дроту. На ті лїски кладе ся чи то овочі чи ярину, запалює ся під ними в печи і сушить ся. Таку сушарню можна вже й готову купити собі за 16 зр.; треба лиш написати до заведеня садівничого у Ваєргофі коло Ґрестен в Долїшній Австриї (Versuchsanstalt für Obstbau zu Weierhof bei Gresten, Niederösterreich) де їх виробляють і де они розходять ся по цїлій Долїшній Австриї та по инших краях. Така сушарня виплатилась би борзо, бо не лиш була би з неї власна вигода, але й можна би єї позичати сусїдам за малу заплату. Ще лїпша єсть т. зв. „вандрівна сушарня“, котру би можна звідтам спровадити, але та вже коштує 26 зр.

*) В попередній статейції було хибно подане імя автора книжочки о шовківництві має бути *Идо* а не Удо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 серпня. Fremdenblatt описує страшенну катастрофу, яка настала в цїлій Австриї і доносить, що Єї Вел. Цїсарева станула на чолї акциї несеня помочи потерпівшим. Ґр. Баденї вернувши з урльопу взяв ся зараз до способів, якими можна би зменшити нещастє і порозумів ся вже з мінїстром фінансів в справі несеня помочи фінансової. Теперішне нещастє елементарне треба на мілїони числити.

Берлин 3 серпня. Lokal-Anzeiger доносить, що в Софії заносить ся на ще більше сензацийний процес о убитє болгарского поета Константинова, котрого застрілено через похибку замість якогось Такева, котрого мали убити зі взглядів полїтичних.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам [illegible]

ли розпочати собі малий інтерес на власну руку. — Я би взяв Юльку і без всякого віна, але єї тато наставав на то, щоби я став самостійним майстром.

— Та и добре робить, мій синоньку; за то не можна єму дорікати — докинула панї Тібо.

— Послухайте-ж дальше. Бідний Діпві, котрий кождому вірить, бо і сам нїколи в житю не скривдив нїкого анї на один сантім, познакомив ся тогди з якимсь паном що жив, як здавало ся дуже з великопаньска і хотїв купити у него меблї на уряджене цїлого дому. Цїна продажи була назначена на чотири тисячі пять сот франків, котрі він мав заплатити на другий день по доставленю єму меблїв до єго помешканя. Але він не показав ся а Діпві думав собі: Видко, не має часу, прийде певно завтра. — Але коли він і третого дня не показав ся, навідав ся мій тесть сам до пана Сен'т-Амура — так бачите називав ся той не аби який закупник, в єго помешканю, куди казав відвести меблї. — Тут застав лиш голі стіни: Той великий пан виїхав день перед тим, а річи казав якимсь людем порозносити. Мабуть продав ціле уряджене за безцїн якомусь тандитникови.

— А то злодїй! — В Парижи, видко повно таких злодїїв.

— Оттак оциганили бідного Діпві на чотири тисячі пять сот франків, отже він не міг вже дати своїй донції шість тисячів франків.— Що я єму не наговорив ся, так дарма. — Я казав єму: Коли вже конче хочете, то можете нам прецї пізнїйше дати гроші. — Але він не хотїв і слухати, отже наше весїлє відложено, аж Юльчин тато знов себе відшкодує.

— Видко з того, що не треба аж бути селюхом, щоби дати ся в Парижи оциганити.

— Люди дають ся всюди оциганити — додала панї Тібо усьміхаючись

— А чи пан Діпві за тих шість місяців відшукав свої меблї?

— Доси ще нї; та й дуже трудно, бо він дуже рідко коли відходить від роботи. — Я того пана Сент-Амура видів лиш однїсенький раз, але зараз менї єго очи не подобали ся. — Нинї рано на омнїбусї, коли я побачив того чоловіка, що курив і від Вас заживав табаку, здавало ся менї, що він подібний до когось менї знакомого — але до кого я не міг собі нагадати. Але відтак прийшло менї на гадку, що той пан, котрий оциганив Юльчиного тата, так само з очий виглядав — але я може помилив ся — Ваш пан Ернест мав на собі таке дрантиве одїнє — впрочім можна з очий однаково виглядати, а не бути тою самою особою. Мимо того жаль менї дуже, що я за тим панком не пішов слїд в слїд і я би хотїв, щоби я єго ще раз де стрітив.

— То само і я би хотїв; гадаєте, що він би не казав, що то не він украв менї мою мошонку.

— Певно, що так би казав; як би Ви чекали, доки аж він не признасть ся і не казали єго арештувати, то могли би Ви довго чекати.

Господиня дому встала від вечері і відозвала ся: Лесю, пора вже тобі спати.

— Та бабуню, коли моя лялька ще голодна.

— Ходи дитинко, для тебе вже за пізна пора. Скажи добранїч!

— А ще помолити ся —

— Помолиш ся вже в ліжечку.

Дитинятко наставляє панови Капустянній Головції свого рожевого личка, а він цїлує єго сердечно; відтак і селюха, утомленого трудами цїлого дня, бере охота піти за примірем дитини. Всї кажуть собі „добранїч“ і Капустянна Головка розтягає ся на постели Якова, підчас коли дитина на своїй постели зложила рученята та відмавляє на колїнах „Отче наш“.

За кілька хвиль спочили всї сном праведного під дахом ремісника

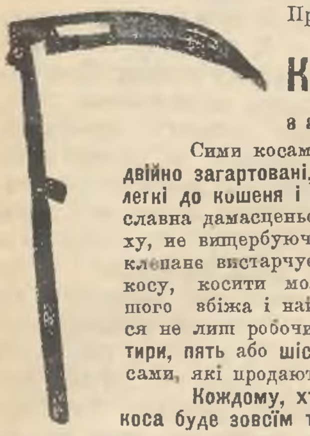
(Дальше буде.)

Поручає ся 2

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Е. ПАТРАХ і ПОЛІСЮК в Стрию

давнїйше **Л. І. Патрах**

Правдиві стрийскі коси суть лиш ті, на котрих єсть фірма „Патрах“ вибита.

Коси з маркою сїчкарня

з англїйскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно **легко косити. Они подвійно загартовані, ріжуть остро, остають ся довго острими, легкі до кошеня і такі гнучні**, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценьска сталь. Они перетинають зелїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею **120 до 150 кроків** і найгустійшого збіжа і найтвердшої ґірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о **чотири, пять** або **шість разів** в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсїм така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї перемінюю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цїні.

Довг. цїл. к.	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00	кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5	кос

Марморовий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	вкінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише **за готівку або посліплатою**, оплата почтова при пакетах до 5 клґр. коштує 10 кр.

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу.

При десятьох косах даю 11ту і один брусик — при 30, 4 коси і 4 брусики дармо. 30

35

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лїкарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,
Віденъ, IX., Türkenstrasse 4.

Інсерати

„оповіщеня приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазети Львівскої“ принимає лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улицї Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Віднн

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.